

Arrest

nr. 97 490 van 20 februari 2013
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. DE MULDER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché door H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U, een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine, bent afkomstig van Grozny. Op 8 of 9 jarige leeftijd bent u samen met uw familie naar Moskou verhuisd. Uw vader had werk gevonden in Moskou. Jullie bleven in Moskou wonen tot 2004. Uw vader was op leeftijd en wenste de rest van zijn leven verder door te brengen in zijn thuisland, Tsjetsjenië. Jullie keerden in 2004 terug naar Grozny. Daar renoveerden jullie het appartement en ging daar wonen. Drie maanden na jullie terugkeer kreeg uw vader problemen. Hij werd meermaals meegenomen door de autoriteiten en ondervraagd over vrienden van hem. In de periode 2004 – 2009 werd uw vader een 15 à 20tal keer meegenomen en ondervraagd. Hij werd meermaals geslagen tijdens deze ondervragingen. Uw vader liet weten dat hij problemen had maar

hield zijn problemen voor zichzelf. Hij vertelde hierover niets tegen zijn kinderen. U had wel vragen gesteld om meer informatie maar hij vertelde enkel dat het een vergissing was.

Op 4 april 2009 overleed uw vader aan een hersentumor.

Een maand na zijn overlijden werd u meegenomen door de autoriteiten en werd u ondervraagd over de vrienden van uw vader. U gaf aan dat u over de vrienden van uw vader niets wist. De mannen die u ondervroegen waren van oordeel dat u wel informatie had over de vrienden van uw vader in wie zij geïnteresseerd waren. U werd een week na deze eerste arrestatie opnieuw meegenomen en ondervraagd over de vrienden van uw vader. U kreeg te horen dat u mogelijks problemen zou kunnen krijgen. Deze ondervragingen waren gewone gesprekken en van korte duur. Na een 40tal minuten mocht u weer gaan.

In de zomer van 2010, u situeerde dit rond augustus 2010, vielen op een ochtend om 5 uur onbekende mannen in zwart uniform zonder enige kentekens uw woning binnen. U vermoedt dat het OMON agenten waren. U werd vastgebonden, een zak over het hoofd gezet en meegenomen naar een onbekende plaats. De eerste keer werd u gedurende een 2 tot 3 tal uren ondervraagd. U kreeg foto's van mannen te zien waarvan u te horen kreeg dat het vrienden van uw vader waren. Zij waren rebellen. U werd gevraagd of u deze mensen kende en u zei neen. De ondervragers waren van mening dat u de vrienden van uw vader wel had gekend en dat u over hen informatie kon geven. U kreeg tijd om het zich te herinneren en men liet u vrij.

Een week na deze eerste arrestatie in de zomer van 2010 werd u opnieuw thuis om 5 uur 's morgens opgepakt door mannen in zwarte uniformen en weggebracht naar dezelfde kamer. Men vroeg of u het zich kon herinneren en u antwoordde negatief. U werd geslagen en u was regelmatig bewusteloos. U werd om 5 uur in de namiddag opnieuw naar huis gebracht.

Een maand later werd u opnieuw meegenomen door militairen. U werd ernstig geslagen zo erg dat u een beenbreuk had. Omwille van deze breuk werd u na vier uren naar een ziekenhuis gebracht. Daar werd u gedurende een maand behandeld voor uw beenbreuk. Na uw opname in het ziekenhuis liet men u met rust. U kon herstellen. U gaf aan dat in de periode na uw ziekenhuis opname u totaal met rust werd gelaten tot juni 2012.

Op 4 of 5 juni vielen militairen binnen op uw propiska adres. U was niet aanwezig. Uw moeder vroeg de mannen die binnenvielen of ze naar u op zoek waren. Zij gaven aan dat dit niet het geval was, dat ze zich hadden vergist van adres. Zij verlieten de woning van uw moeder en vertrokken. Uw moeder belde u op. Zij liet u weten dat mannen waren binnengevallen. U mocht niet meer naar huis komen. Zij ging iemand met geld sturen en u moest vertrekken.

De volgende dag vertrok u naar een vriend in Rostov. Daar werd uw reis geregeld. U vertrok uit Rostov met de bus naar Kaliningrad. In Kaliningrad reisde u verder met een wagen via één van de Balische staten de Europese Unie binnen. U reisde verder via Polen, Duitsland, Nederland naar België.

Op 11 juni 2012 kwam u in België toe waar u dezelfde dag asiel aanvraag bij de Belgische autoriteiten. Ter staving van uw asielrelaas legde u uw binnenlands paspoort en de overlijdensakte van uw vader voor."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u door onbekende mannen, vermoedelijk OMON militairen werd meegenomen en ondervraagd over vrienden van uw vader (CGVS p. 13, 15).

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

Vooreerst moet opgemerkt worden dat u onaannemelijk weinig weet over de personen, volgens de militairen vrienden van uw vader, die de aanleiding waren voor uw problemen en deze van uw vader.

Verder weet u onaannemelijk weinig over de welke band uw vader met deze personen had en waarom u, terwijl u over deze personen onwetend was, door de autoriteiten zwaar geïnterviewd werd na de dood van uw vader.

U had tegen de militairen, OMON agenten, verklaard dat u deze personen niet kende en vernam van hen dat het vrienden waren uit uw vaders studietijd. Deze personen waren volgens de militairen tijdens de Tsjetsjeense oorlogen strijders geweest en bekende figuren (CGVS p. 16, 20).

Echter vastgesteld moet worden dat u over deze strijders, bekende figuren geen verdere informatie weet.

U had niets ondernomen om meer informatie over hen te bekomen noch toen uw vader nog leefde en hij problemen kende omwille van hen, noch na zijn dood toen u omwille van hen ernstige problemen ondervond.

U beweerde weliswaar dat u had geprobeerd aan uw vader vragen te stellen maar dat het geen resultaten opleverde. U liet ook verstaan dat indien u meer uitleg aan uw moeder had willen vragen zij het u nooit zou vertellen. U had haar dus geen vragen gesteld.

Ook na uw vertrek uit Tsjetsjenië ondernam u geen enkel poging meer informatie te zoeken over de mensen die de aanleiding waren van al jullie problemen (CGVS p. 16, 19, 20).

Vastgesteld moet worden dat uw ernstig gebrek aan interesse over deze vrienden van uw vader ernstige twijfels doet rijzen over de ernst van uw beweerde vrees voor vervolging, zeker gezien deze personen de oorzaak zijn van ernstige vervolging van u en uw vader gedurende 8 jaar.

U stelde bovendien dat u geen informatie over deze mensen had gezocht omdat deze mensen u niet interesseerden (CGVS p. 16).

Deze uitleg overtuigt niet.

Van een asielzoeker die zijn land van herkomst heeft verlaten omdat hij en zijn vader sinds 2004, problemen kende omwille van studievrienden van zijn vader die bekende strijders zouden zijn, is het redelijk te verwachten dat hij over deze personen informatie kan verschaffen en dat hij pogingen onderneemt om meer informatie over deze personen te bekomen.

Deze dermate grote onwetendheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bovendien moet opgemerkt worden dat u niet aannemelijk maakt dat u na de dood van uw vader, zo ernstig en systematisch werd geïnterviewd door OMON militairen.

U gaf aan dat u tegen de OMON militairen had verklaard niets te weten over deze vrienden van uw vader omdat u toen nog zeer jong was en u de vrienden van uw vader niet had gekend (CGVS p. 14).

Hoewel u mogelijks na de dood van uw vader over deze personen eens kan ondervraagd zijn, is het echter niet aannemelijk dat u over deze personen - die u enkel kan hebben ontmoet op een zeer jonge leeftijd - veel informatie kan verschaffen, laat staan dat u actuele informatie over hen zou kunnen geven. Bijgevolg is het niet logisch dat de autoriteiten u na de dood van uw vader zo systematisch aanhouden en ondervragen over deze mensen.

Deze vaststelling zet verder vraagtekens bij uw asielrelaas.

Verder moet eveneens vastgesteld worden dat u geen begin van bewijs voorlegde van uw asielrelaas.

Nochtans verklaarde u dat u bij uw derde arrestatie in 2010 een open beenbreuk opliep en dat u voor deze beenbreuk werd verzorgd in het ziekenhuis. U gaf aan een maand in het ziekenhuis verbleef en dat u van deze ziekenhuisopname medische attesten had ontvangen (CGVS p. 14, 16).

U werd gevraagd om deze medische attesten op te vragen en u liet verstaan dat u dit zou doen (CGVS p. 16). Echter tot op heden heeft het Commissariaat-generaal deze documenten nog niet ontvangen.

Voorts moet ook vastgesteld worden dat u tegenstrijdige verklaringen hebt afgelegd in uw onderlinge verklaringen betreffende de duur dat u werd vastgehouden bij de 3 arrestaties in 2010.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat de eerste keer dat u in de zomer van 2010 werd meegenomen gedurende een 2 à 3 uur werd vastgehouden. Een week later werd u tijdens uw tweede arrestatie van 5 uur 's morgens tot 5 uur 's avonds vastgehouden. Een maand later, uw derde arrestatie, gaf u eerst aan dat u na 4 uur werd weggebracht naar het ziekenhuis, om vervolgens te zeggen dat u het niet meer weet hoe lang u werd vastgehouden (CGVS p. 13, 14, 21, 22).

Echter u verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u in 2010 3 maal ergens naar toe werd gebracht voor 24u tot 48 u maximum (CGVS vragenlijst punt 3.1).

U werd op deze verschillende versies bij de Dienst Vreemdelingenzaken gewezen en u antwoordde u het zich niet meer kon herinneren (CGVS p. 22).

Deze uitleg weerlegt niet de vastgestelde tegenstrijdigheid waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Er kan verwacht worden dat u over de duur van de aanhoudingen, die de kern van uw vrees uitmaken, concrete en éénduidige verklaringen aflegt.

Ook betreffende problemen die u na uw ziekenhuisopname zou hebben ondervonden hebt u tegenstrijdige verklaringen afgelegd.

U verklaarde voor de dienst Vreemdelingenzaken dat uw problemen opnieuw begonnen in 2012.

U kreeg vaak telefoons waarin u werd opgeroepen om naar het gebouw van OMON te gaan. U vermeldde dat u niet wilde gaan maar dat u te horen kreeg dat ze u gingen komen halen (CGVS vragenlijst punt 3.5).

Echter toen u op het Commissariaat-generaal werd gevraagd of u na uw ziekenhuisopname en voor de inval bij uw moeder op 4 of 5 juni nog enige problemen had ondervonden, antwoordde u dat er niets meer was voorgevallen. Er was een absolute stilte, zodanig dat u dacht dat ze u waren vergeten (CGVS p. 22).

Na confrontatie met uw verklaringen voor de dienst Vreemdelingenzaken bevestigde u dat u deze verklaringen had afgelegd. Dat dit nog niet wil zeggen dat u zit te liegen, maar dat u voor het Commissariaat-generaal dieper op de zaken ingaat (CGVS p. 22). U werd gewezen dat uw verklaringen tegenstrijdig zijn en u reageerde door te stellen dat u gewoon de grond van de problemen hebt verteld. Alles wat u zich kon herinneren (CGVS p. 22).

Deze uitleg is geen verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid en weerlegt deze niet. Bijgevolg ondermijnt ook deze vaststelling verder de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Aangezien deze manifeste incoherenties en tegenstrijdigheden de kern van uw asielrelaas uitmaken, wordt hierdoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig ondermijnd.

Bijgevolg kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals vervat in de bepalingen over subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat uw verklaringen betreffende uw reisroute niet aannemelijk zijn.

U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat uw reis werd geregeld door uw vriend Valera uit Rostov. U reisde met de bus van Rostov naar Kaliningrad. Daar werd u opgewacht door Artur en een andere persoon die u naar een wagen bracht. Met deze auto bent u via een van de Baltische staten de Europese Unie binnen gereisd. U reisde verder via Polen, Duitsland, Nederland naar België.

U gaf aan dat u enkel met uw Russisch binnenlands paspoort hebt gereisd. Er werden geen documenten voor u opgemaakt.

U vermeldde dat u onderweg grenscontroles had opgemerkt maar dat u nergens werd gecontroleerd en dat u nergens documenten had moeten tonen.

U liet verstaan dat er voor u geen documenten werden opgemaakt en dat u geen vragen had gesteld over reisdocumenten voor u. U had voor de totale reis van Grozny tot België 2500 dollar betaald want meer geld had u niet in uw bezit (CGVS p. 8, 9, 10, 11).

U werd gewezen op uw verklaringen bij de dienst Vreemdelingenzaken waar u verklaard had dat u gedurende heel uw reis van Grozny naar België met een auto had gereisd. Deze reis werd door uw vriend Artur geregeld vanuit Rostov en hiervoor had u 4000 dollar betaald (DVZ vragen 34, 35).

U reageerde op deze confrontatie door uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal te herhalen en te ontkennen. U wees erop dat het voor u moeilijk was om het te onthouden (CGVS p. 11).

Deze uitleg is geen afdoende verklaring voor de verschillende versies over uw reisroute.

Bovendien is het weinig aannemelijk dat u gezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is, en uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, geheel in het ongewisse zou zijn over welke reisdocumenten voor u aanwezig waren, zeker omwille van het risico op een mogelijke individuele paspoortcontrole.

Deze vaststelling is zwaarwichtig gezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw reisroute. Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw binnenlands paspoort bevat persoonsgegevens die niet worden betwist.

De overlijdensakte van uw vader geeft weer dat hij op 4 april 2009 overleden is. Deze informatie wordt evenmin betwist."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 29 oktober 2012 een schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Hij verwijst naar het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker laat gelden dat hij (zie het verzoekschrift, p. 4) "*duidelijk omwille van zijn werkelijke origine geïsoleerd (wordt) en om die reden de regio (diende) te ontvluchten*" en dat men het "*duidelijk gemunt*" had op hem. Volgens verzoeker bestaat er bij terugkeer naar zijn land wel degelijk een risico op het lijden van ernstige schade.

Verzoeker voert een schending aan van artikel 48/2 juncto artikel 48/4, § 1 en § 2, b) en c) en van artikel 48/5, § 1, b) en c) van de vreemdelingenwet.

Hij herhaalt dat er bij terugkeer naar zijn land een risico op het lijden van ernstige schade bestaat en hij zich niet onder de bescherming van dat land kan, of wegens dat risico, wil stellen.

Verzoeker besluit (zie p. 4) "*dat men geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker, hoewel men stelt dat men de individuele gevallen dient te beoordelen*". Hij stelt nog dat hij (zie p. 5) "*zoveel mogelijk informatie*" heeft gegeven en wel degelijk in een gevaarlijke situatie terechtkomt.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De commissaris-generaal stelde vooreerst vast dat verzoeker op een onaannemelijke wijze een onwetendheid bleek te vertonen omtrent de personen die de aanleiding vormden voor zijn problemen en die van zijn vader, evenals over de band tussen zijn vader en deze personen, en omtrent de reden waarom hij door de autoriteiten zo zwaar gevisieerd werd na de dood van zijn vader.

De commissaris-generaal merkte op dat verzoeker niets heeft ondernomen om hieromtrent meer informatie te bekomen, noch toen zijn vader nog leefde, noch erna, noch tijdens zijn verblijf in zijn land, noch na zijn vlucht uit zijn land van herkomst.

Verder was de commissaris-generaal van oordeel dat het niet aan te nemen was dat verzoeker na de dood van zijn vader, nog zo ernstig en systematisch werd gevisieerd door OMON-militairen.

De commissaris-generaal stelde tevens vast dat verzoeker geen begin van bewijs voorlegde van zijn asielaanvraag en dat hij tegenstrijdige verklaringen afgelegde betreffende de duur dat hij werd vastgehouden bij de drie arrestaties in 2010, alsook betreffende problemen die hij na zijn ziekenhuisopname beweert te hebben ondervonden.

De commissaris-generaal hechtte evenmin geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisroute, gelet op de verschillende en incoherente versies die hij hiervan gaf.

Bovendien vond de commissaris-generaal het weinig aannemelijk dat verzoeker geheel in het ongewisse bleek over de reisdocumenten welke voor hem aanwezig waren, gezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precaire onderneming is en uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden.

In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot het geven van een theoretische uiteenzetting omtrent de motiveringsplicht, de bewering dat verzoeker "*duidelijk omwille van zijn werkelijke origine gevisieerd (wordt) en om die reden de regio (diende) te ontvluchten*" en dat men het "*duidelijk gemunt*" had op hem en de herhaaldelijke stelling dat er bij zijn terugkeer een risico op het lijden van ernstige schade bestaat.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot het louter aanhalen van een vrees voor vervolging.

De Raad wijst erop dat dit op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen -ook al moet niet bewezen worden dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden- en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker blijft hier, gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing, echter in gebreke. De motivering in de bestreden beslissing blijft onverkort gelden en de Raad neemt deze over.

Verzoeker maakt verder geenszins aannemelijk "*dat men geen rekening heeft gehouden met de individuele situatie van verzoeker, hoewel men stelt dat men de individuele gevallen dient te beoordelen*", gelet op de omstandige motivering in de bestreden beslissing, die gebaseerd is op verzoekers eigen verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielaanvraag van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.6. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoor op 20 augustus 2012 op het Commissariaat-generaal, bijgestaan door zijn advocaat, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die deze afdoende motiveren.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R VAN DAMME

M. BONTE